

Světluška Glorie

Kouzelné pohádky
na dobrou noc

Světluška Glorie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Susanne Weberová, Kirsten Vogelová

Světluška Glorie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Susanne Weberová • Kirsten Vogelová

Světluška Glorie

Kouzelné pohádky
na dobrou noc

S ilustracemi Martiny Matosové

 C PRESS

Světluška Glorie

Susanne Weberová, Kirsten Vogelová

Ilustrace: Martina Matosová

Překlad: Eva Kadlecová

Jazyková korektura: Hana Reslová Dušková

Sazba: Věra Mleczková

Odpovědný redaktor: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Title of the original German Edition: Gloria Glühwürmchen-Bezaubernde Gutenachtgeschichten

© 2017 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr.1, D-69469 Weinheim

Translation © Eva Kadlecová, 2018

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-1997-6

ISBN e-knihy 978-80-264-2041-5 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a.s. se sídlem

Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 32408.

© Albatros Media a.s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

Světluška Glorie, to jsem já	5
Jedna velmi zvláštní noc	8
Světlátek	17
Veliké přání	29
Svět shora	38
Jak létat a svítit	50
Výlet do světa lidí	60
Světelná terapie pro ježka Izidora	72
Příběh o světle	79
Noční výlet se žabím koncertem	91
Kouzelní přátelé	103
Gloriina písnička	117

Světluška Glorie, to jsem já

A hoj, já jsem Glorie. Světluška Glorie, abych byla přesná. A nejenže se jmenuju Světluška, ale taky jí jsem. Přes den spím a večer, když se setmí a většina zvířátek i dětí se uloží do postýlek, vstávám. Jakmile se probudím, začne mě celé tělo příjemně svědit, rozlije se po něm hebké teplo a můj zadeček se rozsvítí. A pak už toužím jen po jediném: vyrazit ven do noci.

Svítit umím náramně, skoro všemi barvami, a někdy dokonce na povel. Moje dvojče Gustav neumí svítit tak krásně jako já, ale zato umí létat. Naučit se také létat je mým největším přáním. Jenže to světluščí holčičky bohužel neumějí. Gustav se už tolikrát snažil mě to naučit, ale prostě to nejde. Jednou jsem žbluňkla po hlavě rovnou do jezera a přitom jsem se tak nachladila, že jsem sotva svítila. Celé dny jsem pak ležela v posteli s rýmou a horečkou. Moje maminka Klára je naštěstí lékařka. U ní jste v těch nejlepších rukou. Pomáhá všem zvířátkům v lese, když

onemocní nebo se poraní. A k tomu umí udělat tu nejlepší sedmikráskovou šťávu široko daleko! Tu my světlušky potřebujeme k tomu, abychom v noci vydržely dlouho svítit.

Můj tatínek Karel si myslí, že jsem po mamince, protože chci taky pořád pomáhat všem zvířátkům, jakmile se ocitnou v nouzi. Ale taky říká, že bych se neměla věčně nechat rozptylovat a měla bych ve škole dávat lepší pozor. Tatínek je totiž učitelem v naší lesní škole, abyste rozuměli.

Maminka, tatínek, Gustav a já bydlíme v překrásném lese na okraji městečka Růžová Lhotka. Svému lesu přezdíváme láskyplně Vesmír, protože tu žije tolik světlušek jako hvězdiček na nebi. Naše malé útulné obydlí se ukrývá vysoko ve větvích staré lípy. Po kmeni vzhůru k němu vede dlouhé točité schodiště.

Ve Vesmíru máme vše, co si my světlušky jen můžeme přát: staré začarované stromy, to nejlahodnější ovoce, modře se blyštící

jezero porostlé ohromnými květy leknínů a taky ty nejkrásnější západy slunce! Je to tu zkrátka kouzelné. A pak je tu samozřejmě ještě naše městečko Růžová Lhotka, které obývají lidé. Já sama jsem člověka bohužel ještě neviděla, ale Gustav už mi o nich vyprávěl. Protože umí létat, už se s nimi setkal. Pro mě je cesta pěšky do městečka zkrátka příliš daleká. Trvala by mi celou noc, a to samozřejmě nejde, protože než se ráno rozední a lidé a většina zvířátek se probudí k životu, ukládáme se my světlušky do postýlek.

Od Gustava také vím, že některé děti mají ze tmy strach. U světlušek to tak nechodí. Máme totiž svou lucerničku stále u sebe, tak říkajíc zabudovanou. Úplnou tmou proto vlastně ani neznám. A zvířátkům, která si sama neumějí posvítit, zase mohu potmě pomáhat. Mám moc ráda chvíle, kdy se v noci vydávám do našeho lesa. Je tak vzrušující, co všechno se tam dá zažít...

Jedna velmi zvláštní noc

„Gloooooorieeeee, vstávat!“
Mmmmm – copak to tady tak nádherně voní? Z kuchyně se ke mně nese neodolatelná vůně. Vyštrachám se ze své heboučkové přikrývky z lipového lístku a už cítím, jak mě celé tělo lechtá a šimrá.

Je čas na večerní snídani, která je pro nás světlušky prvním jídlem po probuzení. Běžím do kuchyně. Dnes nám maminka k sedmikráskové šťávě připravila sladoučké ostružinové řezy

a čerstvě napečené věnečky z lískových oříšků. Ostružinové řezy mám ráda, ale ještě mnohem raději si pochutnávám na lesních jahodách.

Usadím se k mamince a svému dvojčeti Gustavovi na malou dřevěnou stoličku k prostřenému stolu. Tatínek už je na cestě do školy, protože chce ještě něco nachystat na naše páteční vyučování. My světlušky chodíme do školy naštěstí jen jeden den v týdnu. Mě totiž ne vždycky úplně baví, co tam děláme. Počítání, například. Zato si moc ráda vymýšlím různé příběhy. Pořádně si ukousnu ostružinového řezu a sedmikráskovou šťávu vypiju jedním douškem.

A jsem nasnídaná! Rozsvítím se jasným světlem. Plná energie vyskočím na nožky a začnu poskakovat kolem Gustava: „Gustave, proletíme se dneska v noci spolu?“

Někdy si mě totiž Gustav naloží na záda a pak se společně proháníme Vesmírem. Je to veliká legrace, ale Gustava to vždycky

rychle unaví, a tak se nemůžeme pouštět nikam daleko.

„Nejde to, dneska mám trénink létání. Ale můžeš jít klidně se mnou,“ odpoví Gustav.

Takovou odpověď jsem od něj vážně nechtěla slyšet! „Ale ne, zkoušela jsem létat snad už tisíckrát, ale nikdy to nevyšlo. Nemůžeš si ten trénink dneska nechat ujít?“

Gustav omluvně zavrtí hlavou, vyjde dveřmi ven na terasu, zamává nám na rozloučenou a už třepotá vzduchem pryč.

Jaká škoda! Od té doby, co se moje kamarádka Gala s rodiči odstěhovala, musím se Vesmírem často potulovat sama, když mi Gustav zmizí na trénink.

A tak dám mamince pusku a rozběhnu se ze dveří ven na dlouhé točité schodiště. Jsem celá napnutá, co mě dneska venku čeká.

„Haaalóóó! Slyší mě někdo?“ rozléhá se Vesmírem něčí hlas. „Jsem tady dole, na jezeře! Haló! Pomůže mi někdo?“

Páni, tady někdo potřebuje pomoc! Hlásek zní úplně zoufale.

„Už jdu!“ zakřičím tedy nahlas a už peláším dolů k jezeru. Snažím se přitom svítit jasně jako měsíc. Jakmile někdo potřebuje pomoci, vždycky k němu pádím ze všech sil. Například úplně nesnáším, když je Gustav smutný. To pak dělám úplně všechno, co je v mé světluščí moci, abych ho rozveselila.

A zatímco se blížím ke břehu, propěvuju si pro sebe. Moc ráda si totiž rýmuju a zpívám:

Na cestu ráda posvítím,
létat však ještě neumím.
Pomáhám přesto ráda všem,
ať mají hezčí noc i den!

A už vidím, jak se tamhle něco třpytí. Že by to byly jen hvězdičky, zrcadlíci se v temné hladině jezera?

Ale dneska přece na nebi
žádné hvězdičky nejsou,
nebe je zamračené.
A navíc hvězdy
na hladině vypa-

dají jinak. Nejsou tyrkysově modré. Jak přicházím blíž, pomalu poznávám malou vážku. Sedí na leknínovém listě nedaleko od břehu. Také ona mě už vidí a začíná mhouřit očka.

„To je ale ostré světlo! Nemůžeš tu lampu zhasnout?“

„Já žádnou lampu nemám,“ odpovídám. „Ale můžu zkusit svítit o něco méně.“

„Ty jsi světluška?“

„No jasně, to přece vidíš. Nebo jsi snad slepá jako krtek?“ ptám se vážky vesele a přicházím k ní blíž. Leknínové listy rostou naštěstí až ke břehu, a tak mohu přeskakovat z jednoho na druhý až k malé vážce. Vypadá nádherně: má dlouhá elegantní křídla a celé její tělo se v mém jasném světle třpytí překrásnou tyrkysovou barvou.

„Bohužel moc dobře nevidím. Při přistávání na jezeře mi sklouzly brýle z nosu. Mohla bys mi je pomoci najít?“ ptá se mě vážka.

„Tvoje co?“ nechápu.

„Brýle. To jsou taková speciálně vybroušená skla, přes která my se slabším zrakem lépe vidíme. Vyrobil mi je strýček ze skleněných střepů. A mimochodem, já jsem Lilly Belle.“

„A já Světluška Glorie!“ Lilly ke mně na pozdrav natahuje jednu ze svých elegantních ruček a já jí radostně potřásám. „Tak a teď zkusíme najít ty tvoje lýbre,“ prohlásím a zase se rozsvítím naplno. „Doufejme, že nespady přímo do vody.“

Lilly si mě zmateně prohlédne: „Lýbre? Myslíš moje brýle?“

„Přesně, ty jsem myslela, Belly!“

Vážka se dá do smíchu: „Lilly. Jmenuju se Lilly, ne Belly.“

Někdy se písmenka prostě popletou, když mi vyskočí z pusy. Opravdu nemám ani tuchy, proč se to děje. Gustav se u toho vždycky svíjí smíchy, protože mu to připadá jako hrozná legrace.

Rozsvítím se zase o něco jasněji a pátravě se rozhlédnu kolem.

Lilly si zastíní ručkama oči. Kdybych jen věděla, jak takové brýle vypadají! Ale na sousedním leknínovém listě se náhle něco zableskne a odrazí mé světlo. Opatrně se šinu kupředu. Hlavně nespadnout do vody!

„Mám je!“ Zvednu tu podivnou věc v ruce. Vypadá trochu jako oči velké mouchy.

Lilly si brýle vezme a posadí si je na nos. „Děkuju ti, Glorie! Teď už zase vidím dobře.“

Samou radostí se vznese do vzduchu a klouzá si lehce sem a tam. „To mám

ale štěstí, že jsem na tebe narazila. Už se tak setmělo, že jeden nevidí vlastní křídla. Já totiž jinak cestuju spíš přes den.“

„Ach, tak proto jsme se ještě nikdy nesetkaly. Já ti můžu trochu posvítit, když budeš chtít!“ navrhuje Lilly.

„Výborně! Tak pojď, proletíme se kousek spolu!“ usměje se na mě Lilly šťastně a vystoupá ve vzduchu ještě výš. „Noční létání má v sobě zvláštní kouzlo, nemyslíš? Ten svěží vzduch, ten příjemný klid a ticho, nad hlavou ti jiskří hvězdy. Tedy většinou. Když není tak zataženo jako dnes.“ Já na to jen smutně svěším hlavu. „Je všechno v pořádku?“ zeptá se Lilly Belle a snese se zpátky ke mně na leknín.

„Já neumím létat,“ vysvětlím jí smutně.

„Ale máš přece křídla!“

Trochu s nimi zavrtím. „Můžu se s nimi nanejvýš ovívat, ale jinak mnoho nedokážou. Světluščí holčičky létat neumějí.“

„No, tak si nasedni!“ natáhne ke mně Lilly jedno křídlo. Vylezu si přes něj na její záda a společně se vzneseme do vzduchu. Přiblížíme se ke stromům, které se teď dají sotva odlišit

od černého zamračeného nebe. Listí půvabně ševelí ve větru a z dálky slyším někoho zpívat. Jestlipak je to sova Elli?

„Juchúúúú!“ zavoláme jako jedním hlasem.

Neseme se pořád dál a dál a výš a výš. Je to tak neuvěřitelně krásné! Tváře mi hladí studený noční vzduch.

Ale po chvíli začne Lilly rychle docházet dech. „Už začínám být dost unavená, Glorie,“ prohlásí a rozletí se zpátky k břehu jezera, kde mě nechá bezpečně slézt. „A navíc jsem měla být už dávno doma. Můžeš mi ještě trochu posvítit na cestu?“

„Světluškojasně!“ odpovím a doprovodím ji domů.

Lilly bydlí se svou maminkou docela blízko břehu jezera. Navrhnu, abychom se dalšího večera opět setkaly. Lilly to připadá jako skvělý nápad a slíbí, že mě vyzvedne u mě doma. Na rozloučenou se obejmeme.

Když si brzy ráno lehám do postýlky, venku už začíná svítat. Šťastně si povzdychnu, uvelebím se do své útulné postýlky a už se těším na další noc se svou novou kamarádkou Lilly. Před spaním si ještě tiše zazpívám:

Po krásné noci půjdu spát,
o létání si nechám zdát.
Ve snu si vyrazím do světa,
moře a lesy přelétám.